

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάξῃ ῥοῖκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κ' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα —κ' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κ' ὅσα φύλλα κ' ἂν κρατῇς —δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὧν φόρων τὴν ἀντάρα—κ' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κ' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει—εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Πρώτη τοῦ Δεκεμβρίου,
νανάγιον δανείου.

Νούμερο σαράντα πέντε,
πᾶμε πρῶτα μὲ πουνέντε.

Εἶδος θουρίου περὶ δανείου.

Χαίρετε καὶ πάλιν, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
καὶ τὸ δάνειό μας πᾶει μιὰ χαρά,
τὸ κλωτσοῦν ὅστ' ἡ Βιέννα, πέφτει ὅτ' Ὁ λονδῖνον,
καὶ κανεὶς δὲν δίνει κάλπικο παρᾶ.
Ὅλοι σας κροτεῖτε μὲ τὰς δὴδ παλάμας,
καὶ τραβοῦμε πρῶτα μὲ τὰ δανειὰ μας.

Τόσαι ὑποσχέσεις καὶ ἀναμορφώσεις,
τόσα σχέδιά μας νέα καὶ σοφά,
τόσαι φασαρίαι καὶ διοργανώσεις,
ὅλ' αὐτὰ μὲ μία πᾶνε ὅτ' αὐτὰ κουφά.
Ὅλα τοῦτα βγαίνουν λόγια φουσκωμένα,
κ' ὁ Πρωθυπουργὸς μας τᾶχει σὺν χαμένα.

Κοῖμα ὅσ' τὴν πατρίδα καὶ τοὺς πατριώτας!
κοῖμα σὲ μιὰ φόρα τόσο δυνατὴ!
κοῖμα ὅσ' τὸν Στρατάρχην καὶ τοὺς δὴδ ἱππότες!
κοῖμα εἰς τὸν νέο διοργανωτὴ!
Κοῖμα ὅσ' τὸν πολέμον τὴν μεγάλη λύσσα!
κοῖμα καὶ ὅσ' τὴν Κίχλα, κοῖμα καὶ ὅσ' τὴν Κίσσα.

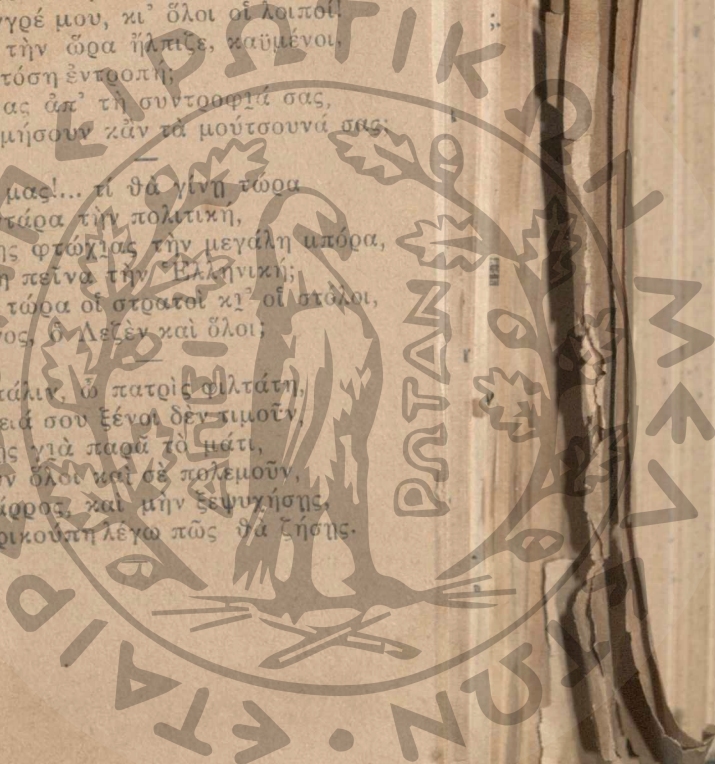
Ἡ σοφὴ Εὐρώπη μ' ὅλην μας τὴν φόρα,
μὲ διοργανώσεις στόλων καὶ στρατῶν,
δὲν ψηφᾷ καθόλου τὴν κλεινὴν μας χώρα
καὶ τὰς συμμορίας τῶν Τραπεζιτῶν.
Κ' ὅσο κ' ἂν μᾶς βάξῃ ὁ Τρικούπης νέφτι,
δὲν περνοῦμε διόλου καὶ ἡ πίστις πέφτει.

Τὸν χρυσό μας τόπο τὸν θαρροῦν μουφλουζῇ,
τοὺς Ῥωμηοὺς καμμία πάγκα δὲν τιμᾷ,
κ' εἶνε τὰ χαρτιά μας γιὰ τυρὶ τοῦ Κούζη,
γιὰ χαβιάρι μαῦρο καὶ γιὰ ταραμᾶ.
Κ' ὅμως προοδεύει τῶν Ῥωμηῶν ὁ τόπος,
ἂν καὶ μουφλουζεύῃ κ' ἦναι χρεωκόπος.

Κλάψε, σὺ Σκουλούδη καὶ Ἀθηνογένη,
Κορωνιέ, Τσιγγρέ μου, κ' ὅλοι οἱ λοιποὶ
ποῖός σ' αὐτὴ τὴν ὥρα ἤλπισε, καυμένοι,
τόσο ρεζιλίκι, τόση ἐντροπὴ.
Πίστευε κανέννας ἀπ' τὴ συντροφιά σας,
πῶς δὲν θὰ τιμήσουν κ' αὐτὰ μούτσουνα σας.

Ὡ αἰλλοίμονό μας!... τί θὰ γίνῃ τώρα
μέσα ὅσ' τὴν ἀντάρα τὴν πολιτικὴν,
μέσ' ὅσ' τῆς τόσης φτώχειας τὴν μεγάλην πόρα,
μέσ' ὅσ' τὴν τόση πείνα τὴν Ἑλληνικὴν;
Τί θὰ γίνοντ' αὐτὰ οἱ στρατοὶ κ' οἱ στόλοι,
σύ, ἐγώ, ἐκεῖνος, ὁ Λεξέν καὶ ὅλοι.

Χειροκροτεῖ πάλιν, ὦ πατρίε φίλτατη,
κ' ἂν τὰ δανειὰ σου ξένοι δὲν τιμοῦν,
ἂν γαρίδα ἔχῃς γιὰ παρὰ τὸ μᾶτι,
ἂν σὲ βοῦν οἱ ὅλοι καὶ σὲ πολεμοῦν,
βάστα, ἔχε θάρρος, καὶ μὴν ξεψυχήσης,
καὶ μὲ τὸν Τρικούπην λέγω πῶς θὰ ζήσης.

Τηλεγραφήματα καινούρια, που έρχονται με τόση φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.—Πώς τὰ περνᾷ Βοσσερ ὁ στρατηγός σας;
μετ' οὐ πολλὰ θὰ ἔχετε Λεξὲν τὸν ναυαρχό σας.
Τώρα ὡς δειγμά ἀκραφνοῦς φιλίας κ' αἰωνίου
στεβατε κ' ἄλλας μετοχὰς τοῦ ἔθνικου δανείου.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Αἰγυπτιακὸν τῶν πέντε κάπως ἄγονον,
καὶ δάνειον Ἑλληνικὸν μηδὲν εἰς τὸ τετράγωνον.

ΑΥΤΟΘΙ καὶ αὐθημερόν.—Ἀνατροπὴ μεγάλη,
ἀλλὰ τὸ Κοινοβούλιον θὲ νὰ συνέλθῃ πάλι.
Χίμπερτ ἀντεκατέστησεν ἐσχάτως τὸν Κουρτενί,
Λόρδοι πολλοὶ εἰς τὴν Βουλὴν χειροτονοῦνται νέοι.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ.—Πὼς περνᾷ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κρίνον;
ἀν' ἐρωτᾷτε καὶ γὰρ μᾶς...

ΠΡΟΥΤΕΡ Πρακτορεῖον.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

—Ἔρεϊς λοιπόν, τὸ δάνειο πῆρε τὸν κάτω δρόμο,
διότι κατὰ τὸν γνωστὸ περὶ δανείου νόμο
κανένας ἀφιλότιμος δὲν θέλει νὰ σκεπάσῃ.
καὶ φαίνεται τὰ πράγματα θαλάβουν ἄλληφάσι.

—Μὰ δὲν μοῦ λές, μωρέ, μ' αὐτὸ τὸ δάνειο τίτρεχει
καὶ τόση ἀναστάτῳσι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει;

—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ... φρικτὴ ἀποτυχία,
καὶ ὥσως δὲν θὰ ἔχωμε εἰς τὸ ἐξῆς λαχεῖα.

—Δὲν ἀγοράζουν πούθενά, ὅλοι πηγαίνουν κόντρα,
τὸ Βερολίνον, 'στὸ Παρί, ἀκόμα καὶ 'στὴ Λόντρα,
'στὴ Βιέννα, 'στὴν Πετροῦπολι, 'στὴ Λόντρα, 'στὸ

Παρίσι,
καὶ εἶναι φόβος, Περικλῆ, ὅτι θὰ ναυαγήσῃ.

—Ἐγὼ συχνὰ ὁμίλησα ἐδῶ περὶ δανείων
καὶ μέσῃ 'στοῦ Γιαννόπουλου καί εἰς τὸ Σολωνεῖον
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀκουσε τὰ λόγια μου ἐκεῖνα,
καὶ τώρα προμηνύεται πολὺ μεγάλη πείνα.

—Αὐτοὶ δὲν ἔχουν σύστημα ποσῶς οἰκονομίας.
Τρέχουν δίχως μπουσούλα σὲ τέτοιες τρικυμίας.

—Σ' ὀρκίζομαι, βρε Φασουλῆ, 'στὴ ζηλευτὴ ζωὴ σου
πὼς δὲν σκαμπάζω τίποτε, κ' ἂν θέλῃς ἐξηγήσου.

—Εἶναι τὸ πράγμα δύσκολον καὶ κάπως μπερδε-
μένον καὶ εἶναι ζήτημα κοινὸν ἡμεδαπῶν καὶ ξένων.

—Βλέπεις δανείζονται ἐδῶ καὶ πέρουν 'στὸ Παρίσι,
ἔρεϊς αὐτὸ πὼς γίνεται... ἅμα τῇ ἐμφανίσει,
Μαζεύονται πέντ' ἑξ' ἑπτὰ σπουδαῖοι τραπεζίται,
μαζεύονται πέντ' ἑξ' ὀκτὼ φερέγγυοι μεσίται,
πηγαίνουν 'στὴν κυβερνήσι, τῆς λένης «δὲς παράδες»
«ἀκούς ἐκεῖ; τοὺς λέν' αὐτοὶ, εἴμαστε φουκαράδες.»

—Σὰς δίνουμε τί θέλετε;—ὅσα σὰς περισσεύουν.—
Αὐτοὶ ἀμέσως τὰ μετροῦν, κ' ἐκεῖνοι τὰ μαζεύουν.
Καὶ δὲς του τότε μετοχαῖς κ' ἐδῶ καὶ 'στὸ Παρίσι.
ἔρεϊς πὼς γίνεται κ' αὐτό;.. ἅμα τῇ ἐμφανίσει.

Π.—Μὰ δὲν 'μπορεῖς σαφέστερα τὸ πρᾶγμα νὰ ἐκθέσῃ;
βλέπεις πὼς εἶναι δύσκολος ἡ ἰδική μου θέσις.

Φ.—'Υπόθεσε πὼς εἴμαστε κ' οἱ δύο τραπεζίται,
ἢ—ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ—κ' οἱ δύο λοποδύται.

Νοιόθωμε πὼς τὸ ἔθνος μας ἔχει μεγάλη φτώχεια,
κ' ἐμεῖς καρτέρι κάνομε καὶ στήνομε τὰ βρόχια.

Τρέχω εἰς τὴν κυβερνήσι ἐγὼ νὰ συμφωνήσω,
τὸ πέρνεις μυρωδιὰ καὶ σὺ κ' ἔρχεσαι ἀπὸ 'πίσω.

—Ἐγὼ προτείνω, δέχεται ἀμέσως τὸ κυβερνο,
τρέχω λοιπὸν καὶ τὸν παρὰ ἄρξαν κοντὰν τὸν φέρνω.

Τότε αὐτοὶ μ' ἀφίνουνε προμέσσαις νὰ ἐκδώσω.
Π.—Μὰ πόσα ἔδωσες ἐσύ;... θέλω νὰ ξέρω πόσο.

Φ.—'Ἄς ποῦμε δίνω ἑκατὸ, διακόσια καὶ τρακόσια...
Τί ἐξετάζεις, γάδιδαρ, καὶ τί σὲ μέλλει πόσα;

—'Ἄς ποῦμε δίνω ἑκατὸ, μὰ τότε ἡ προμέσσα
θ' ἄξιζ' ἑκατὸν εἴκοσι... ἐμπήκεις τώρα μέσα;...

—Μὲ ἄλλους λόγους εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ θὰ πέρνω,
κ' ἔτσι σὰν τὸν Διᾶγγελι κ' ἐγὼ τὸν κόσμον γδέρνω.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ ἐγγύησι μοῦ δίνοντε σπουδαῖα,
ἡγουν τὰ τελωνεῖα μας καὶ παλαιὰ καὶ νέα.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ μοῦ δίνοντε καὶ τοῦ καπνοῦ τοὺς φόρους,
κ' ἐν γένει ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς ἀγνωστούς

πόρους.
—'Αλλὰ συμβαίνει κάποτε οἱ φόροι ν' ἀποτύχουν,
τότε δὲν πέρνουν δάνειο καὶ ὅλο ξεροβήχουν,

κ' εἶναι τὸ δὴ λεγόμενον πὼς δὲν ὑπάρχει πίστις,
ὅπερ σημαίνει, Περικλῆ, ὅτι θὰ μείνης νήσις.

Π.—Βρε Φασουλῆ, ποῦ 'σπούδασες τόσας σπουδαίας γνώσεις,
τόσα βαθεῖα ἑλληνικά, ὥστε νὰ μὲ θαμπώσῃς;

—Σὺ καὶ τὸν Σωτηρόπουλο ἐπέρασες ἀκόμα,
καὶ μ' ἄφησες, βρε ἄτιμε, μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

—Ἐγὼ ἐγὼ ποῦ τὰ μαθες καὶ ποῦ μοῦ τὰ σπουδάζεις...
τοῦ κυρ Δεμάθα φαίνεται, τῇ Μέλισσα διαβάζεις.

Φ.—Τοιαῦτα εἶναι, Περικλῆ, τὰ περὶ τοῦ δανείου,
ἀπερ ἀνέπτυξα κ' ἐδῶ κ' ἐντὸς τοῦ Σολωνεῖου.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ δάνειον ἂν ἔξω ἀποτύχη,
τότε τὸ κουβαλοῦν ἐδῶ γιὰ τὴν κακὴν μας τύχη,

καὶ ἐπειδὴ ὁ τόκος του εἶναι ὁ ἴδιος πάντα,
ἂς ποῦμε δέκα, εἴκοσι, τριάντα ἢ σαράντα,

ἀντὶ νὰ τρέχῃς μετοχαῖς τοῦ δρόμου ν' ἀγοράσῃς,
πέρνεις μὴ τέτοια μετοχὴ καὶ πάντα δὲν θὰ χάσῃς.

—Τοιουτοτρόπως, κύριε, καθὼς παρατηρεῖτε,
μᾶς τὸ κολλοῦν 'ς τὴν ῥάχι μας οἱ ἄνω τραπεζίται,

καὶ πέρνουνε καὶ ζουτίζαν καὶ τὸ ἀπόρτ καὶ ὅλα,
ἐνῶ ἐγὼ, ἐσύ, κ' αὐτὸς τινάζομε τὰ κῶλα.

Π.—Μωρέ, τί πράγματα σοφὰ ἀπόψε μ' ἀραδιάζεις...
τοῦ κυρ Δεμάθα βέβαια τῇ Μέλισσα διαβάζεις.

Φ.—Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἂν τὸ κακὸν ἀκόμη προχωρήσῃ,
τὸ ἔθνος τρέχει κίνδυνον καὶ νὰ χρεωκοπήσῃ.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ κ' ἄλλο κανεὶς 'μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ,
ὅτι καὶ ἡ Κυβερνήσις αὐτοστιγμὴ θὰ πέσῃ,

κ' ὅπερ γελοιωδέστερον ποῦ δὲν καταλαμβάνεις,
'μπορεῖ νὰ φθῇ Πρωθυπουργός κ' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ
Π.—Ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ σὲ ξυλοκοπήσω,
ὄρσε λοιπὸν καὶ ἀπ' ἐμπρός, ὄρσε καὶ ἀπὸ 'πίσω.

Συγγροῦ μονωδία,
φρικτὴ θρηνηδία.

—'Αἰοὶ μου τοῦ κακόροικον ἰντάπαθα καὶ μπάλι!
ἄλλο κανεὶς τὸ δάνειο ἐν θέλει νὰ γκαλύψῃ!
ἄλλο, σὺρ Χαρίλι μου, τί κανονιὰ μεγάλη
ἔγα καὶ μπάλι ν' ἀκουσθῇ... ἄλλοι μου θὰ μοῦ στρίψῃ!

—'Αἰοὶ ὁ διαβολόλολος ἰντάθελα νὰ μπλέξω,
καὶ τὴν τί νὰ σοφιστῶ καὶ πὼς καὶ ποῦ νὰ τρέξω!

—Καὶ ἐν ἀκούτενε ἐσεῖς ποῦ εἴσασεν 'στὰ ξένα;—
Μισὲ Σκουλοῦδη ἤσβυσα καὶ πηλὸς θὰ βοηθήσῃ;

—καὶ σὺ διαβόνητρον Κορωνιέ, ποῦ κάνομαι γιὰ ξένα,
ἵνα δηλοῖ, κακόσορτε, πὼς μένεις 'στὸ Παρίσι;

—Τὸ δάνειο νὰ γκαλυφθῇ ἐν ἔχουμε ὀρπίδα,
καὶ πνίγεται, χρουσέ μου γυνεῖ, γκουβέρνο καὶ πατρίδα.

—Πάρτεν, χαρῶ σας, μετοχαῖς, πάρτενε κ' ὅσα ὅσα,
πάρτεν γιὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν κλίκα μέλος,

—πάρτεν 'στὰ τριακόσια, πάρτενε 'στὰ διακόσια,
πάρτενε μὴ, πάρτενε δυό, πάρτεν, θὰ πάρῃ τέλος.

—Καλὲ σεῖς ἐν ἀκούτενε τῆς μπόρσας καρσουλιά;
θέτεν νὰ σὰς βροντήξουνε ταμποῦρα καὶ ντασουλιά;

Καὶ τὴν πὼς θὰ θρέψωμε τόσην ἐμπιστοτατείαν;
κ' ὅστερ πὼς θὰ θρέψωμε τὴν Κίχλα καὶ τὴν Κίσα;
καὶ πὼς θὰ κάνωμε καμνιὰ καινούργια ἐκστρατεία,
καὶ πὼς θὰ πᾶμε τὴν πιά στήν Πόλι ὁλοῖσα;

—Καὶ πὼς νὰ μὲς 'ὁ κουζουλὸς σὲ τούτην τὴν παρτέν;
'Οχοῦ, καὶ πὼς ἐν μούσκαρες λοιπό, σὺρ Ἀντρένια;

—'Οφοῦ, ἐν θέλω σκῆτιν νὰ τρέξῃ πρὸ κανεὶς σας
ἐν κᾶν πρὸ ὁδομέλι, σορμπέτια καὶ χαρβάδες;

—ἐν θέλω πρὸ, σιμάρικα, ν' ἀκούσω τὴ φωνή σας,
ἐν θέλω πρὸ ἀποκηρῆς, ἐν θέλω μασκαράδες,

—ὅντις τὸ δάνειο ὁχονοῖς τραβᾷ κατὰ διαβόλον,
κ' ἐγὼ ἐν προσητάρισα, ὡς βλέπετεν, καθόλον.

—Δρέψατεν μπάλιν, ἐρσασαί, προμέσσαις καὶ λαχεῖα,
δρέψατεν Λαύρια, μετοχαῖς, δρέψατεν δ, τι θέτεν,

—γιὰ μὲ τὸ δάνειο ἤσβυσεν ὡς ἀστρατὴ ταχεῖα,
ἐμὲ νὰ μὲ ξεγνώψατεν, ἐμένα νὰ μὲ κλαίτεν.

—Ἐν εἶν' ὁ βίος δανείος παντοτεινὰ, ἐν εἶναι,
οὔτε χρηματιστήριον, χαρῶ σας, αἱ Ἀθῆναι!

Ἡ τετάρτη σελὶς πρακτικὰ τῆς Βουλῆς.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Μᾶς χαροποιεῖ ὁ κύριος Δουζίνας, ἀγγέλλων ἀνὰ τὰς κλεινὰς καὶ ὑπαρὰς Ἀθήνας, ὅτι εὐρίσκεται καλῶς κατὰ τὸ νοῦν καὶ σῶμα, ἔχων εἰσέτι, καθὼς πρὶν, ἀπύλωτον τὸ στόμα.
Ἐν Πόρῳ, λέγει, κατοικεῖ καὶ κάποι' ἐν Αἰγίνῃ, σκοπεύει δὲ καλόγηρος ἢ ἀσκητὴς νὰ γίνῃ.
Αὐτὰ ὡς ἐπερώτησιν εἰς τὴν βουλὴν μᾶς στέλλει, καὶ ἄνευ περιφράσεων παρακαλεῖ ἐν τέλει νὰ τοῦ σταλοῦν, εἰ δυνατόν, καὶ μερικοὶ παραδες, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ αἱ δύο του χιλιάδες.
Ἀλλὰ τὰς θέλει γοήγῃ εἰ δ' ἄλλως τρέχει, φθάνει..
καὶ ὁλόκληρον τὴν σύνοδον τὸ βῆμα μόνος πιάνει.

ΤΡΙΤΗ.—Τὸ νέον δάνειον ἀνακινεῖται πάλι, καὶ ἀπ' ἀριθμοὺς σκοτίζεται τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι.
Ἀνέρχοντ' ἐκ περιτροπῆς οἱ ῥήτορες τὸ βῆμα, καὶ λογαρίθμων φοβερά μᾶς βασανίζει λίμα.
Ἐν γένει δ' ἐκ τῶν γρίφων των ἐν μόνονέννοοῦμεν, πῶς καὶ αὐτῆς τῆς Μιχαλοῦς ἀκόμη χρεωστοῦμεν.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Καταστάσεων προσάγεται σωρεία, καὶ εἴτα χάος, σύγχυσις καὶ ἀκαταστασία.
Τοῦτέστιν ἐξακολουθεῖ τὸ δάνειον ἀκόμη, ἡ jouissance, ἡ option, καὶ οἱ ἄλλοι περιδρόμοι.
Ὁ Δεληγιώργης σήμερον δὲν ὁμιλεῖ, διδάσκει καὶ ὁ καθεὶς μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ὅλο χάσκει.
Τὰ φοβερὰ τὰ χάγια μᾶς ἐκθέτει ἕνα ἕνα καὶ λέγει ὅτι τᾶχουμε ὅτ' αἰγούρα χαμένα.
Ἐὰν δὲν φρονιμεύσωμεν, προλέγει μετὰ φρίκης πῶς μὴ ἡμέρα ἡ Ἑλλὰς θὲ νὰ γενῇ... Λαμπίκης!

ΠΕΜΠΤΗ.—Ἐπερωτήσεων πυκνά καὶ πάλιν σμήνη.
Ἡ τοῦ δανείου πυρκαγιὰ ὡσάν τὴν σπύθασβύνει.
Τελοῦνται τὰ ἐγκαίνια καὶ εἰς τὰς ψηφοφορίας, κατόπιν τῆς τοῦ Χράπα· Χράπ σπονδαίας... φλυαρίας.

Κίνησις κοινωνική, κάπως ἀπελπιστική.

Περίπου πεντακόσια ὀκτὼ ζυθοπωλεῖα καὶ τρεῖς χιλιάδες ἑκατὸν τριάντα μυραριέροι, παρέχουν εἰς τὸν βίον μᾶς μεγάλη εὐκολία, καὶ ἄνετοι παρέρχονται τοῦ ἔθνους αἱ ἡμέραι.
Ἔτσι γλεντοῦνε τοῦ στρατοῦ οἱ εὐγενεῖς λοχίαί, καὶ γίνονται ἀνάιμακτοι συχνὰ μονομαχίαί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο—μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει, μὲ τῆς δρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

—Ἡ Σύνοδος, φροντίζουσα καὶ αὐτὴ περὶ βιβλίων, ὅτ' Ὑπουργεῖον ἔστειλε διὰ τινος συμβούλου, ἔν ἑγγραφον πολὺπλοκον μετὰ πολλῶν σχολίων, καὶ ἀπέρριψε τοὺς ποιητὰς τοῦ Παπαρηγοπούλου. Κατακαυμένοι ποιηταί, πῶς μὴ ἀπορήτε, τοιαῦτα σκέπτονται γὰρ σὰς ὅλ' οἱ Μητροπολίται.

—Ὁ ἔρως ὁ πρωτογενὴς δὲν εἶναι γῆς οὐσία! Οὕτω προχθὲς ἔξ ἔρωτος, ἄνευ φωνῶν καὶ φόνων, κοντὰ εἰς τοῦ Θεοσείου μᾶς τὰ εὐαγῆ Μουσεία, ἀπήγαγον μίαν γερὴν ὀγδόοντα τῶσων χρόνων.
Ἡ ἀπαχθεῖσα κατ' αὐτὰς μεγάλως συγκινεῖται, διότι, ὡς εἰκάζομεν, τὸν τοκετὸν φοβεῖται.

—Τοῦ Κούκ ἀνεκαλύφθησαν οἱ κλέπται τῆς πλατείας.
—Πάλιν ἔχθες ἐώρτασαν παραπολλοὶ Ἀνδρέαι.
—Ὁ Τσουντας ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας.
—Πολλαὶ ἡμέραι κατ' αὐτὰς ἐγένοντο ὥραιαι.
—Ἀφίκετο ὁ βουλευτὴς Πανάρετος Κυθήρων
—Νέον Πανεπιστήμιον ἐγείρεται εἰς Σῦρον.

—Καὶ ἄλλη σκηνὴ ἡρωικὴ ἀντιπροχθὲς ἐπαίχθη· εἰς τοῦ στρατοῦ ἀνώτερος ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τὸν ἀρχιστράτηγον Βοσσὲρ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐδέχθη ὁ ὁ μ π α ν τ ῖ κ α μ ε ρ α χονδρὴν καὶ τὰς παντούφλας [φέρων.

Τοῦ στρατηγοῦ μᾶς, ὡς εἰκός, πολὺ τοῦ κακοφάνη, καὶ ἔκτοτε παράπονα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον κάνει.

—Μνημεῖα ἀνεγείρονται καὶ ἄλλα δι' ἐράνου.
—Εἰς ναύτης ἀπεβίωσεν ἐκ τοῦ Ὑ π ε ρ η φ ἄ ν ο υ.
—Ὁ Ντὶ Παρίσης στέλλεται γιὰ τὸς Ἀβυσσινίας.
—Καλόγηροι ἐπιδόθηκαν μετὰ φρικτῆς μανίας,
—Ἐν πλοῖον ἐναυάγησε μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων.
—Ἦθελα καὶ ἄλλα νὰ σὰς πῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον.

Παρνασσοῦ συναυλία μὲ πολλὴ ποικιλία.

Γνωστὸν τυγχάνει πρὸ πολλοῦ ὅτ' ὁ δῆμιον Ἀθηναίων ὅτι κ ο ν τ σ ῆ ρ τ α ἤρχισε ὁ Πα ρ ν α σ σ ὸ ς νὰ δίνῃ, καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ θέημα καὶ μαγικὸν καὶ νέον...
Λοιπὸν ἀπόψε Σάββατον τὸ τρίτον τοῦ θα γίνῃ.

Τὰ κράσι τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἀμφοτέρων τῶν χωμάτων ἀπὸ τὴν ἐξόδοσιν των καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ των τόσο φτήνησαν ἐσχάτως, ὥστε καὶ οἱ φτωχοὶ ἀκόμα εἰμποροῦν μὲ τέτοιο νέκτωρ νὰ θροῦν τὸ στόμα.
Ἐδδομένη τῆς σοῦ λέει, καὶ ὁ καθένας ἀγοράζει, καὶ ὁ φίλος ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ βαρέλια τοῦ ἀδειάζει.

Σ τῶν Φι ν ρ α π ο ῦ λ ω ν τὸ γνωστὸν κατὰστημα ἐκεῖνο ἕνα κρασί δύο ἐτῶν μὲ θάρος σὰς συστήνω· τόσο φθὲν, πρὸς τὸ πᾶν δὲν θὲ νὰ τὸ πιστεύῃς, λεπτὰ ἐξήντα ἢ ὀκτὼ... μοναδικὴ ἡ γεύσις.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» νύκτα' μετὰ συζητούντων, μὲ μπαζαῖδες καρπούσους, πατατῆδες ἄλλους τῶσους, μ' οὐρητῆρα, σπανοῦσα —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.